

CAPITOLUL II

Comunicarea președintelui Barbicane

La 5 octombrie, la orele opt seara, o mulțime compactă se înghesuia în saloanele Gun-Clubului, în Union Square, la numărul 21. Toți membrii cercului care locuiau la Baltimore au dat curs invitației președintelui lor. Cât despre membrii corespondenți, trenurile expres îi debarcau cu sutele pe străzile orașului și, oricât de mare ar fi fost sala de ședințe, această lume de savanți nu și-a putut găsi loc; așa că se revărsă în sălile vecine, în fundul culoarelor și până în mijlocul curților exterioare; acolo dădu peste poporul de rând care se înghesuia la porți, fiecare căutând un loc în primele rânduri, toți curioși să afle importanta comunicare a președintelui Barbicane, înghesuindu-se, îmbrâncindu-se, strivindu-se cu acea libertate specifică maselor crescute în ideea de „self government”⁸.

⁸ Autogovernare (n.ed.orig.).

În acea seară, un străin care s-ar fi aflat la Baltimore n-ar fi reușit, nici dacă ar fi plătit în aur, să pătrundă în sala mare; aceasta era rezervată exclusiv membrilor locali sau corespondenți; nimeni altcineva nu putea găsi un loc, iar notabilii orașului, magistrații consiliului de *selectmen*⁹ au fost nevoiți să se amestece cu mulțimea celor administrați de ei pentru a prinde din zbor veștile dinăuntru.

Cu toate acestea, sala imensă oferea privirilor un spectacol ciudat. Acest spațiu vast se potrivea de minune cu destinația avută. Coloane înalte formate din tunuri puse unele peste altele care aveau la bază mortiere groase susțineau armăturile subțiri ale bolții, veritabilă dantelărie din fontă. Panoplii de espingole, trombloane, archebuze, carabine¹⁰, tot felul de arme de foc vechi sau moderne erau așezate pe pereți într-o întrepătrundere pitorească. Gazul ieșea cu flacăra din mii de revolvere grupate în formă de lustre, în timp ce girandole de pistoale și candelabre, făcute din puști strânse în mănunchi, completau acest iluminat splendid. Modele de tunuri, eșantioane de bronz, ținte ciuruite de împușcături, plăci sparte de șocul ghiulelelor Gun-Clubului, sortimente de împingătoare și perii de tun și mătăanii din bombe, coliere din proiectile, ghirlande de obuze, într-un cuvânt, toate instrumentele artileristului surprindeau privirea prin uimitoarea lor așezare și lăsau de gândit că adevărata lor destinație este mai curând decorativă decât ucigașă.

În locul de onoare se vedea, adăpostită de o vitrină splendidă, o bucată de chiulasă, spartă și răsucită sub efortul prafului de pușcă, rămășiță prețioasă a tunului lui J.-T. Maston.

La capătul celălalt al sălii, președintele, asistat de patru secretari, ocupa o esplanadă largă. Scaunul ridicat pe un afet sculptat lua, în

⁹ Administratorii orașului aleși de populație (n.ed.orig.).

¹⁰ Denumiri ale diferitelor arme (n.red.).

ansamblul său, formele puternice ale unui mortar de treizeci și două de degete; era ațintit sub un unghi de nouăzeci de grade și suspendat de buloane, astfel încât președintele putea să-i imprime, ca unui „rocking-chair”¹¹, o mișcare foarte plăcută pe caniculă. Pe birou, făcut dintr-o placă mare de tablă pusă pe șase caronade, se vedea o călimară cu cerneală de un gust distins, făcută dintr-o muschetă încântător de frumos cizelată, și o sonerie cu detunătură care exploda, cu această ocazie, ca un revolver. În timpul discuțiilor vehemente, această sonerie diferită de toate celelalte abia reușea să acopere glasul legiunii de artileriști nerăbdători.

În fața biroului, banchete așezate în zigzag, ca circumvoluțiunile unui retransament¹², alcătuiau o succesiune de bastioane și cortine unde luau loc membrii Gun-Clubului, iar, în acea seară, putem spune, „erau oameni pe metereze”. Îl cunoșteau cu toții destul de bine pe președinte pentru a ști că nu și-ar fi deranjat colegii fără un motiv de cea mai înaltă importanță.

Impey Barbicane era un bărbat de patruzeci de ani, calm, rece, auster, un spirit extrem de serios și concentrat; precis ca un cronometru, cu un temperament pus la încercare, un caracter de nezdrun-cinat; puțin cavaleresc, totuși aventuros, dar aducând idei practice și în cele mai îndrăznețe acțiuni; prin excelență, bărbatul Noii Anglii, nordistul colonizator, urmașul acelor Capete-Rotunde atât de funeste ale familiei Stuartilor și dușmanul implacabil al gentlemenilor din Sud, acei vechi cavaleri ai patriei-mamă. Pe scurt, un yankeu dintr-o bucată.

¹¹ Scaune-balansoar folosite în Statele Unite (n.ed.orig.).

¹² Franțuzism care definește un ostacol natural sau artificial, folosit ca mijloc de apărare împotriva atacurilor inamicului (n.red.).

Barbicane făcuse o avere uriașă din comerțul cu lemn; numit director de artilerie în timpul războiului, s-a dovedit prolific în invenții; îndrăzneț în idei, a contribuit din plin la progresele acestei arme și a dat un elan neasemuit cercetărilor experimentale.

Era un personaj de talie medie care își păstrase, printr-o rară excepție în Gun-Club, toate membrele intacte. Trăsăturile sale accentuate păreau desenate cu echerul sau cu rigla, iar dacă e adevărat ce se spune că, dacă vrei să ghicești instinctele unui bărbat, trebuie să-l privești din profil, Barbicane, văzut astfel, oferea indiciile de netăgăduit ale energiei, îndrăznelii și sângelui-rece.

În acest moment stătea nemișcat în fotoliu, tăcut, absorbit, privind înlăuntrul său, adăpostit sub joben, acel cilindru din mătase neagră ce pare înșurubat pe capetele americanilor.

Colegii săi discutau zgomotos în jurul lui, fără a-i distrage atenția; își puneau întrebări, se lansau în tot soiul de presupuneri, se uitau cu atenție la președintele lor și căutau, dar în zadar, să desprindă X-ul din fizionomia imperturbabilă a acestuia.

Când orologiul fulminant din sala mare bătu ora opt, Barbicane, ca și cum ar fi fost împins de un arc, se ridică subit; se făcu o tăcere generală, iar oratorul, cu un ton puțin emfatic, luă cuvântul în termenii următori:

— Bravi colegi, de multă vreme deja o pace sterilă a cufundat membrii Gun-Club într-o lăncezeală regretabilă. După o perioadă de câțiva ani, atât de plină de incidente, am fost nevoiți să lăsăm baltă lucrările și să ne oprim brusc în drumul progresului. Nu mă tem să o proclam cu voce tare, orice război care ne-ar pune la loc armele în mâini ar fi binevenit...

— Da, război! exclamă impetuos J.-T. Maston.

— Ascultați! Ascultați! se auzi din toate părțile.